

WYROK Z DNIA 10 CZERWCA 2009 R.

II KK 20/09

Przepis art. 54 k.k.s. dotyczy jedynie nieujawnienia przez podatnika właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania w zakresie podatku, co do którego istniał już w danym okresie obowiązek podatkowy obejmujący tego podatnika; nie penalizuje on zatem nieuregulowania przez podatnika zryczałtowanego podatku w wysokości 75 % od dochodów z nieujawnionych źródeł w okresie, za który ustalono później ten podatek, jako że w okresie tym obowiązek podatkowy co do tego podatku jeszcze nie istniał i powstał dopiero w wyniku wydania i doręczenia podatnikowi decyzji organu podatkowego o zastosowaniu wobec niego wskazanego podatku zryczałtowanego.

Przewodniczący: sędzia SN T. Grzegorzczak (sprawozdawca).

Sędziowie SN: M. Gierszon, R. Sądej.

Prokurator Prokuratury Krajowej: W. Grzeszczyk.

Sąd Najwyższy w sprawie Magdaleny D., oskarżonej z art. 54 § 2 k.k.s., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 10 czerwca 2009 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść oskarżonej od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 grudnia 2007 r.,

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i u n i e w i n n i ł oskarżoną od przypisanego jej czynu (...).

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 grudnia 2007 r., Magdalena D. została uznana winną zarzucanego jej przez oskarżyciela publicznego, będącego organem finansowym, czynu polegającego na tym, że „w okresie od 1 stycznia 2002 roku do 31 grudnia 2003 r. (...), uchylając się od opodatkowania nie deklarowała i nie wpłaciła zryczałtowanego podatku dochodowego od dochodu z nieujawnionych źródeł przychodów za lata 2002-2003, w łącznej kwocie 36 225 zł, odpowiednio za 2002 r. w kwocie 17 550 zł, za 2003 r. w kwocie 18 675 r., na skutek nieudokumentowania przez podatnika źródeł przychodów umożliwiającą w pełni sfinansowanie zakupu samochodów osobowych oraz motocykla, czym naruszyła przepisy art. 10 ust. 1 pkt 9 i art. 20 ust. 1 i 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 176 z późn. zm.)”, z przyjęciem przez Sąd, że działała ona w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru i zakwalifikowaniem go z art. 54 § 2 w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Na podstawie art. 66 § 1 i art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 41 § 1 k.k.s. Sąd warunkowo umorzył wobec niej postępowanie karne na okres próby 2 lat, zobowiązując też oskarżoną, w oparciu o art. 42 § 2 k.k.s., do „uiszczenia zaległości z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych w formie ryczałtu od dochodów nie znajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych”, za 2002 r. w kwocie 17 550 zł, a za 2003 r. – 18 675 zł, w terminie roku i 10 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, zwalniając ją jednocześnie od kosztów sądowych.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżania w dniu 29 stycznia 2008 r. W styczniu 2009 r. zaskarżył go w całości na korzyść oskarżonej kasacją Pro-

kurator Generalny, zarzucając obrazę art. 366 § 1 i art. 410 k.p.k., polegającą na niewyjaśnieniu, jak i również nieuwzględnieniu, wynikających z akt, istotnych okoliczności mających znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonej, w tym źródeł i treści obowiązków, statuujących ją jako podmiot przestępstwa z art. 54 § 2 k.k.s. w dacie popełnienia zarzucanego jej czynu oraz naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., polegające na sporządzeniu uzasadnienia niezawierającego ustaleń, co do strony podmiotowej i przedmiotowej przypisanego oskarżonej czynu. W uzasadnieniu kasacji wskazano, że oskarżona ukończyła 18 lat i stała się pełnoletnią dopiero w dniu 1 kwietnia 2003 r., wcześniej zaś jako niepełnoletnia pozostawała na utrzymaniu swoich rodziców, a Sąd nie rozważył, kto powinien w takich sytuacjach rozliczać dochody niepełnoletniego. Nadto podniesiono, że Sąd przywołując w uzasadnieniu wyroku przepisy art. 45 ust. 1 i art. 44 ust. 1 pkt 1 i ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z 1991 r., odnośnie obowiązku podatnika, polegającego na wpłacaniu zaliczek na podatek dochodowy i rocznego rozliczania się z tego podatku, nie uwzględnił wyłączeń wynikających z art. 45 ust. 3 tej ustawy, który przyjmuje, że zeznania roczne nie obejmują dochodów wskazanych m. in. w art. 30 tejże ustawy. Ten zaś w swoim ust. 1 pkt 7, jako nieobjęte zeznaniem rocznym, wskazuje wyraźnie dochody ze źródeł nieujawnionych lub niezajdujących pokrycia w ujawnionych ich źródłach, objęte podatkiem 75 %. Skarżący wskazał też, że pominięto przy orzekaniu również art. 20 ust. 3 ustawy z 1991 r., z którego wynika, iż ustalanie wysokości przychodów z nieujawnionych źródeł dochodów nie należy do podatnika, ale do organu podatkowego, zatem – stosownie do art. 21 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej – to dopiero decyzja tego organu i jej doręczenie powoduje powstanie zobowiązania podatkowego. Autor kasacji podniósł, że kwestie te mają istotne znaczenie odnośnie możliwości przypisania oskarżonej popełnienia przestęp-

stwa z art. 54 k.k.s., w zakresie niezadeklarowania i niewpłacenia w latach 2002-2003 podatku od dochodów z nieujawnionych źródeł, gdyż przepis ten, zdaniem skarżącego, dotyczy jedynie podatnika, który wbrew istniejącemu już obowiązkowi nie zgłasza właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania. Wywodząc w ten sposób, skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania. Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej popierał tę skargę.

Rozpoznając kasację, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga ta jest zasadna. Jeżeli chodzi o zarzut związany z nierozważeniem przez Sąd kwestii małoletniości oskarżonej w 2002 r., jako że – co wynika z dokumentów sprawy, w tym i protokołu rozprawy z dnia 28 grudnia 2006 r., gdzie podano, iż urodziła się ona w dniu 1 kwietnia 1985 r. – pełnoletniość oskarżona uzyskała dopiero w dniu 1 kwietnia 2003 r., a sąd przypisał jej także zachowania z 2002 r., to prawdą jest, że Sąd w uzasadnieniu swego wyroku w ogóle nie wypowiedział się w tej kwestii, z tym wszak, że przyjął, iż oskarżona działała w latach 2002-2003 w ramach czynu ciągłego, o jakim mowa w art. 6 § 2 k.k.s. Sąd Rejonowy jednak, wskazując w uzasadnieniu swego wyroku, że oskarżona powinna, stosownie do art. 44 ust. 1 pkt 1 i ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, wpłacać bez wezwania zaliczki na podatek, a zgodnie z art. 45 ust. 1 tej ustawy, do dnia 30 kwietnia następnego roku złożyć roczne zeznanie podatkowe, czego nie uczyniła, nie zauważył, że z przepisu art. 7 tejże ustawy wynika wyraźnie, iż „dochody małoletnich dzieci (...), z wyjątkiem dochodów z ich pracy, stypendiów oraz dochodów z przedmiotów oddanych do ich swobodnego użytku, dolicza się do dochodów rodziców (...)”. Oskarżona była zatem wprowadzie w 2002 r., w zakresie osiągniętych wtedy dochodów, podatnikiem w rozumieniu art. 7 Ordyna-

cji podatkowej oraz art. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jednak, stosownie do art. 135 Ordynacji podatkowej, jej zdolność do czynności prawnych w sprawach podatkowych należało oceniać według przepisów prawa cywilnego, co oznaczało, że działać za nią powinni tu rodzice, a przy tym wskazany art. 7 ustawy z 1991 r. nakazywał doliczać jej dochody, z wyjątkiem dochodów ze źródeł w nim wskazanych (oraz wolnych od podatku – art. 21 tej ustawy), do dochodów rodziców. Dotyczy to także rocznego ich rozliczenia za rok, w którym oskarżona pozostawała przez cały czas małoletnią, bowiem dopiero po uzyskaniu przez nią pełnoletniości, dochody uzyskane przez nią jako pełnoletnią, miała ona obowiązek rozliczać sama, w ramach dochodów własnych, gdyż obowiązek podatkowy w zakresie podatku dochodowego powstaje każdorazowo wraz z nowym rokiem kalendarzowym. W konsekwencji nie można było przyjąć istnienia tu czynu ciągłego, obejmującego dochody za 2002 r., kiedy to oskarżona jako niepełnoletnia w ogóle samodzielnie nie rozliczała swoich dochodów, które powinny być doliczone do dochodu jej rodziców oraz za 2003 r., kiedy to była już pełnoletnia. Kwestia ta jednak w sprawie niniejszej nie ma tak istotnego znaczenia z uwagi na zarzut drugi, dotyczący niewyjaśnienia przez sąd w aspekcie przepisów podatkowych zaistnienia w zarzucanym oskarżonej, a następnie przypisanym jej, czynnie znamion przestępstwa skarbowego z art. 54 k.k.s.

Przepis art. 54 k.k.s. penalizuje zachowanie podatnika, „który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie” (§ 1), łagodząc tę odpowiedzialność, gdy kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości (§ 2) oraz gdy nie przekracza ona tzw. ustawowego progu (§ 3). Wspomniany już art. 7 Ordynacji podatkowej stwierdza, że podatnikiem jest osoba, m. in. fizyczna „podlegająca na mocy

ustaw obowiązkowi podatkowemu”. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika z kolei, że na gruncie prawa karnego skarbowego, mając na uwadze – płynący z art. 1 § 1 k.k.s. – wymóg tzw. ustawowej dookreśloności znamion czynu zabronionego, podatnikiem jest jedynie ten, „czyj obowiązek podatkowy ma swe źródło w przepisach ustawy podatkowej, określających zobowiązany podmiot oraz przedmiot i stawkę opodatkowania” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2005 r., IV KK 122/05, OSNKW 2006, z. 2, poz. 19). W świetle tych założeń, czynu z art. 54 k.k.s. dopuścić się może jedynie osoba, na której ciąży określony ustawą podatkową obowiązek podatkowy odnośnie ujawniania, w zależności od specyfiki danego podatku, samego przedmiotu opodatkowania bądź podstawy tego opodatkowania albo niezłożenie, niezbędnej dla takiego ujawnienia, deklaracji.

Na gruncie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznym opodatkowaniu podlegają „wszelkiego rodzaju dochody”, z wyjątkiem dochodów wskazanych w art. 9 ust. 1, a dochodem ze źródła przychodów, jest nadwyżka sumy przychodu z danego źródła nad kosztami ich uzyskania, o ile ustawa nie stanowi inaczej (art. 9 ust. 2). W myśl art. 10 tej ustawy źródłami przychodów są z kolei wskazane tam wyraźnie źródła, takie jak stosunek pracy, działalność wykonywana osobiście, pozarolnicza działalność gospodarcza, najem, dzierżawa, odpłatne zbycie nieruchomości, ruchomości czy określonych praw, ale także „inne źródła” (art. 10 ust. 1 pkt 9). Z przepisów analizowanej ustawy wynika, że płatnicy dochodów z określonych źródeł, a we wskazanych w niej sytuacjach także sami podatnicy, powinni odprowadzać w ciągu roku zaliczki na podatek dochodowy (art. 31 i nast.), zaś art. 45 ust. 1 zobowiązuje podatników do złożenia, w terminie do dnia 30 kwietnia następnego roku, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu. Zobowiązanie podatkowe powstaje zatem na gruncie tej ustawy, poprzez zaistnienie zdarzenia, z którym wiąże ona po-

wstanie takiego zobowiązania (art. 21 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej), czyli uzyskania dochodu z określonego źródła przychodów. Tym samym, podatnik podatku dochodowego dopuszcza się czynu zabronionego z art. 54 k.k.s., jeżeli uzyskując dochód z określonego źródła przychodu, nie ujawni właściwemu organowi tego dochodu, jako – będącego na gruncie ustawy o omawianym podatku – podstawą opodatkowania (art. 1 tej ustawy). Już pod rządem Ustawy karnej skarbowej z 1971 r. w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano jednak, że przedmiotem opodatkowania może być jedynie działalność legalna, dopuszczalna przez prawo, a odpowiedzialności karnej za nieujawnienie dochodów nie może ponosić osoba uzyskująca je z czynności, które nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy, np. z paserstwa, nierządu, handlu żywym towarem, sutenerstwa itd. (zob. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 1973 r., VI KZP 13/03, OSNKW 1973, z. 9, poz. 104 czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1976 r., VI KZP 45/75, OSNKW 1976, z. 4-5, poz. 56; zob. też np. H. Dzwonkowski, M. Biskupski, M. Bogucka, J. Marusik, T. Nowak, M. Zbrojewska, Z. Zgierski: Opodatkowanie dochodów nieujawnionych. Praktyka postępowania podatkowego i odpowiedzialność karna skarbową, Warszawa 2009, s. 414).

Należy zatem przyjąć, że na gruncie podatku dochodowego chodzi jedynie o taką podstawę lub przedmiot opodatkowania, co do którego istnieje prawny obowiązek podatkowy już w momencie tego nieujawnienia. Wówczas, bowiem na podatniku ciąży z mocy prawa obowiązek wskazania wszystkich legalnych (prawnie dopuszczalnych) źródeł przychodu objętych ustawą z 1991 r. i wynikającego z nich dochodu oraz podatku. Natomiast organ podatkowy może, po ustaleniu nieujawnionych przez podatnika źródeł dochodu, w trybie art. 45 ust. 6 tej ustawy określić inną wysokość podatku dochodowego, ale ustala ją wtedy na zasadach ogólnych i w tym zakresie jest ona jednocze-

śnie zaległością podatkową. Podatnik taki ponosi wówczas także odpowiedzialność karną z art. 54 k.k.s., jako że wbrew ustawowemu obowiązkowi nie ujawnił podstawy lub przedmiotu opodatkowania i naraził przez to należny podatek na uszczuplenie.

Z art. 45 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wynika jednak wyraźnie, czego sąd w ogóle w tej sprawie nie uwzględnił, że zeznaniem podatkowym, o którym mowa w jego ust. 1, „nie obejmuje się dochodów (...) wymienionych” m. in. w art. 30 (obecnie, od 1 stycznia 2007 r. „opodatkowanych zgodnie z art. ... 30” – SN). Ten ostatni przepis, czyli art. 30 ustawy z 1991 r., w swoim pkt 7 wyraźnie odnosi się do „dochodów z nie ujawnionych źródeł przychodu lub nie znajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach”, od których zakłada pobieranie tzw. zryczałtowanego podatku dochodowego – w wysokości 75 %. W takim jednak wypadku podmiotem, który określa podatek i jego kwotę, nie jest podatnik działający w trybie samoobliczenia, lecz organ podatkowy, a tym samym zobowiązanie podatkowe powstaje tu dopiero poprzez doręczenie podatnikowi decyzji tego organu, ustalającej wysokość owego zobowiązania (art. 21 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej), a nie przez zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego (zob. też np. A. Marciniak red.: Podatek dochodowy od osób fizycznych. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1162). W orzecznictwie i doktrynie prawa podatkowego wskazuje się zresztą wyraźnie, że o ile generalnie decyzje wymierzające podatek dochodowy od osób fizycznych – możliwe, gdy podatnik nie złoży zeznania podatkowego oraz gdy złoży je wprawdzie, ale (jak już wskazano) organ podatkowy wyda decyzję określając inną jego wysokość (art. 45 ust. 6 ustawy z 1991 r.) – mają charakter deklaratoryjny, to decyzje określające zobowiązanie z tytułu opodatkowania dochodu, który nie ma pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów lub pochodzącego ze

źródeł nieujawnionych, są decyzjami konstytutywnymi (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 czerwca 2004 r., FSK 162/04, Prz. Orz. Pod., 2005, nr 2, poz. 21; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 8 czerwca 2004 r., I SA/Łd 1439/03, niepubl.; zob. też np. S. Babiarczyk, B. Dauter, B. Gruszczyński, R. Hauser, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek: Ordynacja podatkowa. Komentarz, Warszawa 2009, s. 190; B. Dauter red.: Podatek dochodowy od osób fizycznych. Orzecznictwo sądów administracyjnych w sprawach podatkowych, Warszawa 2006, s. 498).

Taki charakter owych decyzji oznacza, że przed ich wydaniem obowiązek podatkowy podatnika w zakresie zryczałtowanego podatku od takiego dochodu nie istnieje. W niniejszej sprawie decyzje te wydano w 2004 r., zmieniając je w 2005 r., a skargi od nich oddalono wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. z dnia 26 września 2006 r. Oskarżenie wniesiono zaś we wrześniu 2005 r., zarzucając oskarżonej, że „uchylając się od opodatkowania nie deklarowała i nie wpłaciła zryczałtowanego podatku dochodowego od dochodu z nieujawnionych źródeł przychodów za lata 2002-2003” w określonych kwotach, co zakwalifikowano z art. 54 § 2 k.k.s., za co też skazano ją zaskarżonym kasacją wyrokiem. Rzecz wszak w tym, że tak określone zachowanie, uznane przez sąd za przestępne, nie wypełnia bynajmniej znamion czynu, o jakim mowa w art. 54 k.k.s. Przepis art. 54 k.k.s. dotyczy bowiem jedynie nieujawnienia przez podatnika właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania w zakresie podatku, co do którego istniał już w danym okresie obowiązek podatkowy obejmujący tego podatnika; nie penalizuje on zatem nieuregulowania przez podatnika zryczałtowanego podatku w wysokości 75 % od dochodów z nieujawnionych źródeł w okresie, za który ustalono później ten podatek, jako że w okresie tym obowiązek podatkowy co do tego podatku jeszcze nie istniał i powstał dopiero w wyniku wydania i dorę-

czenia podatnikowi decyzji organu podatkowego o zastosowaniu wobec niego wskazanego podatku zryczałtowanego. Oskarżonej nie zarzucono zaś i nie skazano jej za to, że nie ujawniła w określonym roku podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym, przez niezgłoszenie wszystkich źródeł przychodu, stanowiących taką podstawę, lecz że „nie zadeklarowała i wpłaciła za lata 2002-2003 zryczałtowanego podatku dochodowego od dochodów z nieujawnionych źródeł przychodów”, a więc w odniesieniu do zobowiązania podatkowego, które w przypisanym okresie w ogóle nie istniało. Skoro zaś zobowiązanie takie nie istniało, to tym samym oskarżonej nie można przypisać, że uchylając się od niego nie zadeklarowała i nie wpłaciła podatku nim objętego w latach 2002-2003. Jest przy tym oczywiste, że oskarżona swoim zachowaniem nie naraziła też wskazanego w wyroku zryczałtowanego podatku od nieujawnionych dochodów na uszczuplenie, a warunkiem odpowiedzialności z art. 54 k.k.s. jest zaistnienie takiego narażenia. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że w sprawie tej nie dano wiary (tak w postępowaniu podatkowym, jak i karnym skarbowym) oświadczeniom dowodowym oskarżonej oraz przedstawionym przez nią dowodom obrony (osobowym i z dokumentów) odnośnie tego, że dochody na sfinansowanie kupna samochodów oraz motocykla pochodziły z darowizn określonych osób bliskich na przestrzeni kilku lat, jeszcze przed uzyskaniem przez nią pełnoletności oraz w 2003 r., a nie ustalono też jakichkolwiek innych źródeł przychodu, z jakich pochodziły dochody wydatkowane na te zakupy; zatem chodziło nie tyle o nieujawnione źródła przychodu, ile raczej o brak pokrycia w ujawnionych w toku obu postępowań przez oskarżoną źródłach, tyle że uznanych za niewiarygodne.

Powyższe wskazuje, że zaskarżony wyrok ostać się nie może. Skarżący wnosił o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi *meriti*, w celu dokonania przez ten sąd analizy odnośnie tego, czy oskar-

żona była, jako niepełnoletnia, zobowiązana do samodzielnego rozliczenia podatku dochodowego od dochodów w 2002 r., a także ustalenia, z jakich źródeł przychodu pochodziły dochody objęte następnie zryczałtowanym podatkiem od nieujawnionych przychodów i na gruncie takich ustaleń, czy można jej przypisać przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s., skoro w wyroku przypisano jej w odniesieniu do zryczałtowanego podatku od dochodów nieujawnionych w latach 2002-2003, co do którego zobowiązanie podatkowe powstało dopiero w wyniku decyzji organu podatkowego, wydanej już po tym okresie oraz wskazania, w jakim to trybie oskarżona miała wówczas zadeklarować nieujawnione dochody, skoro nie obejmuje ich zeznanie roczne, a tym samym i zaliczki na podatek dochodowy. Sąd Najwyższy uznał jednak, że zwrot sprawy do ponownego rozpoznania nie jest konieczny. Wszelkie dokumenty i dowody osobowe, które wskazywała oskarżona na udokumentowanie źródeł przychodów zostały już przeprowadzone i uznane za niewiarygodne, a skarżący nie wysuwa zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. odnośnie oceny tych dowodów. Nie jest też możliwe dokonanie w ponownym postępowaniu takich zmian w opisie zachowania oskarżonej, aby oderwać je od zryczałtowanego podatku dochodowego za lata 2002-2003 od nieujawnionych źródeł przychodów, gdyż oznaczałoby to wyjście poza granice aktu oskarżenia i dotyczyło innego zupełnie jej zachowania. Istotne zaś w tej sprawie jest, że do skazania doszło w odniesieniu do zachowania, które nie wypełniało znamion czynu z art. 54 k.k.s., ale też i z innych przepisów Kodeksu karnego skarbowego, co nie oznacza, że oskarżona nie dopuściła się naruszenie prawa podatkowego. Skazanie powyższe *in concreto* jest jednak oczywiście niesłuszne. Dlatego uchylając zaskarżony wyrok Sąd Najwyższy zdecydował, w oparciu o art. 537 § 2 *in fine* k.p.k., o uniewinnieniu oskarżonej od zarzutu popełnienia, przez

przypisane w tym wyroku zachowanie, przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s., przejmując w związku z tym koszty tego procesu na Skarb Państwa.

Mając to wszystko na względzie orzeczono jak w wyroku.